

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Martina Lachmanna a soudců Mgr. Jana Ferfeckého a Mgr. Aleše Sabola v právní věci

žalobce: **Spolek Občané Satalic za udržení životního prostředí**
sídlem Šimkova 660/20, Satalice

proti
žalovanému: **Ministerstvo životního prostředí**
sídlem Vršovická 1442/65, Praha 10

za účasti: **Pannatoni Czech Republic Development s.r.o.**
sídlem Na Příkopě 22/859, Praha 1
zastoupená advokátem Mgr. Markem Vojáčkem
sídlem Na Florenci 2116/15, Praha 1

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 9. 2. 2018, č. j. MZP/2017/500/1265,

t a k t o :

- I. Žaloba **se zamítá.**
- II. Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení.
- IV. Osoba zúčastněná na řízení **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:
I. Vymezení věci

1. Žalobce se podanou žalobou domáhal zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí žalovaného (dále jen „**napadené rozhodnutí**“), jehož výrokem I. bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí – závěr zjišťovacího řízení Magistrátu hlavního města Prahy, odboru ochrany prostředí (dále jen „**správní orgán I. stupně**“) ze dne 26. 9. 2017, č. j. 1505645/2017, sp. zn. S-MHMP 893028/2017 (dále jen „**prvostupňové rozhodnutí**“); výrokem II. pak bylo jako nepřípustné zamítnuto odvolání Městské části Praha – Dolní Měcholupy.
2. Prvostupňovým rozhodnutím správní orgán I. stupně rozhodl na základě provedeného zjišťovacího řízení tak, že podle § 7 odst. 6 zákona č. 100/2001 Sb., o posuzování vlivů na životní prostředí a o změně některých souvisejících zákonů, ve znění rozhodném pro projednávanou věc (dále jen „**zákon o posuzování vlivů**“) nebude záměr „*Panattoni Prague City Park, Praha – Dolní Měcholupy*“ (dále též jen „**Záměr**“) posuzován podle tohoto zákona.

II. Specifikace záměru a stručný průběh zjišťovacího řízení

3. Zjišťovací řízení bylo zahájeno na podkladě oznámení Záměru osoby zúčastněné na řízení (dále též „**oznamovatel**“) doručeného správnímu orgánu I. stupně dne 31. 5. 2017 (dále též jen „**Oznámení**“), ve kterém byl tento záměr charakterizován jako stavba 4 velkoprostorových hal s administrativními vestavky o celkové ploše 69 502 m² a objektu občanské vybavenosti o celkové ploše 1 200 m², který bude využíván jako mateřská škola a ordinace. Funkční náplní hal bude skladování a distribuce, drobná výroba spočívající pouze v mechanickém montování součástek, logistika poslední míle, datová centra, prezentační prostory, drobné prodejní plochy a výdejny e-shopů. Součástí Záměru bude také realizace strojoven stabilního hasičské zařízení, vrátnic, trafostanic, oplocení areálu, dieselgenerátorů, drobných technologických objektů a inženýrských sítí včetně přípojných bodů, jakož i areálové komunikace s napojením na stávající vjezd z ulice Ke Kablu. Záměr má být umístěn na severozápadním okraji kat. území Dolní Měcholupy, a to v areálu využívaném společností KOVOŠROT GROUP CZ a.s. (dále jen „**Kovošrot**“).
4. Následně správní orgán I. stupně rozeslal Oznámení k vyjádření dotčeným územním samosprávným celkům a dotčeným správním úřadům a zveřejnil jej také na úřední desce. Z vyjádření zaslaných v průběhu zjišťovacího řízení požadovali další posuzování vlivů hlavní město Praha, Městské části Praha – Dolní Měcholupy a Praha – Štěrboholy a vlastníci pozemků v lokalitě pan D. H. a společnost VS PETROL s.r.o., a to zvláště z důvodu dopravního zatížení a hluku, kumulace vlivů s jinými záměry a starých ekologických zátěží.
5. Správní orgán I. stupně ve svých závěrech vycházel z obsahu Oznámení a jeho příloh, kterými byly zejména Dopravně inženýrské podklady [autor: European Transportation Consultancy, s.r.o., březen 2017; dále jen „**Dopravně inženýrské podklady**“], Akustické posouzení či Modelové hodnocení kvality ovzduší, jakož i z vyjádření dotčených správních úřadů. Zabýval se možným navýšením dopravní zátěže i hluku, stejně jako dopadem starých ekologických zátěží a dospěl k závěru, že vlivy Záměru na jednotlivé složky životního prostředí budou nevýznamné; proto rozhodl tak, že tento záměr nebude dále posuzován.
6. Pro úplnost lze ještě dodat, že dne 5. 10. 2017 správní orgán I. stupně vydal ještě opravné rozhodnutí č. j. MHMP 1570702/2007, sp. zn. S-MHMP 893028/2017 OCP, kterým rozhodl o opravě nesprávnosti v podobě chybného uvedení celkové zastavěné plochy – údaj 25 247 m² opravil na 54 541 m².

III. Napadené rozhodnutí žalovaného

7. Proti prvostupňovému rozhodnutí podali odvolání Městská část Praha – Dolní Měcholupy a žalobce jako dotčená veřejnost podle § 3 písm. i) bod 2 zákona o posuzování vlivů, který ve svém odvolání namítal významné zhoršení dopravní zátěže, neboť Oznámení obsahuje záměrně nízké údaje o dopravním a hlukovém zatížení území, které jsou bez dalšího přebírány. Nepodložené bylo podle žalobce i zmenšení provozu společnosti Kovošrot, Oznámení nijak neřeší ani sanace starých ekologických zátěží. Žalobce namítal rovněž porušení § 36 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „**správní řád**“), neboť správní orgán I. stupně účastníkům řízení neoznámil doplnění Oznámení ze strany oznamovatele.
8. Žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí k námitce zhoršení dopravní situace uvedl, že doprava vyvolaná Záměrem byla v rámci zjišťovacího řízení řádně vyhodnocena a bylo prokázáno, že Záměr nebude mít na dopravu významný vliv. V Dopravně inženýrských podkladech byla detailně popsána stávající i výhledová dopravní situace, přičemž byla kapacitně posouzena nejen kapacita nejbližší křižovatek, ale také komunikační síť v širším území. Žalovaný s odkazem na Oznámení popsal, že intenzita dopravy generovaná Záměrem dosahuje 820 příjezdů a odjezdů za 24 h. V souvislosti s realizací Záměru bude přitom značná část stávajícího provozu v areálu Kovošrotu, který generuje dopravu v rozsahu 730 příjezdů/odjezdů za 24 h., uzavřena a zůstane zachována jen část provozu, u níž byla uvažována doprava na úrovni 1/3 současné intenzity, a dále areál společnosti HEIM Trade. Celkově tak bude na napojení areálu na ulici Ke Kablu generováno 1 190 příjezdů/odjezdů denně. Oproti stávajícímu stavu tak půjde o nárůst o 460 příjezdů/odjezdů za 24 h., z toho půjde o nárůst o 510 příjezdů/odjezdů osobních vozidel, 30 příjezdů/odjezdů lehkých nákladních vozidel a pokles o 80 příjezdů/odjezdů těžkých nákladních vozidel. Žalovaný dále odkázal i na odůvodnění prvostupňového rozhodnutí, podle kterého z porovnání stávajících a výhledových intenzit vyplývá, že v ranní špičce dojde vlivem Záměru k nárůstu do 80 cest jednotkových vozidel/h., v odpolední špičce pak na úrovni 40 cest. S výjimkou nejbližší křižovatky Ke Kablu x Průmyslová se počítá s dopadem maximálně 65 průjezdů křižovatkou/h (cca 1 vozidlo za minutu), takže jde o natolik nízké hodnoty, které se žádným způsobem nemohou projevit na kapacitě křižovatek v okolí. Žalovaný ještě dodal, že z hlediska plynulosti dopravy bylo navíc navrženo ještě kompenzační opatření v podobě úpravy křižovatky Černokostelecká x Průmyslová.
9. K namítanému zhoršení hlukového zatížení žalovaný uvedl, že součástí Oznámení bylo akustické posouzení a také hodnocení zdravotních rizik. Z Oznámení podle žalovaného vyplývá, že vlivem záměru dojde ke snížení nákladní dopravy, přičemž výstavba ani provoz Záměru nebudou představovat významné riziko pro životní prostředí, přičemž správní orgán I. stupně měl navíc k dispozici i souhlasné stanovisko orgánu ochrany veřejného zdraví. Žalovaný ještě doplnil, že tvrzení žalobce, že v Oznámení jsou záměrně uvedeny nízké údaje o dopravním a hlukovém zatížení, není ničím podloženo.
10. Pokud jde o namítanou otázku starých ekologických zátěží, Oznámení počítalo s tím, že v čase mezi bouracími pracemi a vlastní realizací záměru se provede sanace území, která bude provedena v souladu s rozhodnutím České inspekce životního prostředí ze dne 29. 12. 2015, č. j. ČIŽP/41/00V/SR01/1416041.044/15/PJC (dále jen „**rozhodnutí ČIŽP**“), kterým bylo společnosti Kovošrot uloženo opatření k nápravě závažného stavu s tím, že projektová dokumentace sanace bude zpracována až po provedení nařízeného doprůzkumu. Vzhledem k tomu, že se rozhodnutí ČIŽP vztahuje na celý areál Kovošrotu, nebyla fáze sanací zahrnuta do předmětu Záměru. Žalovaný dále odkázal i na odůvodnění prvostupňového rozhodnutí.

11. K námitce porušení § 36 odst. 3 správního řádu pak žalovaný uvedl, že doplnění oznamovatele ze dne 25. 9. 2017 neobsahovalo žádné zásadní nové skutečnosti. Vzhledem k § 7 odst. 6 zákona o posuzování vlivů je navíc prvostupňové rozhodnutí prvním úkonem v řízení, takže k porušení uvedeného ustanovení dojít nemohlo.

IV. Obsah žaloby

12. Žalobce v úvodu své žaloby, v níž do značné míry navázal na své odvolací námitky, nejprve obecně uvedl, že Záměr je velice ambiciózním projektem, který je umístován do lokality, která je nadlimitně zatížena osobní i nákladní dopravou a z ní plynoucí hlukovou zátěží. Provedení Záměru by představovalo významné přitížení existující nadlimitní zátěže území a tím pádem další závažné ovlivnění životního prostředí. Záměr proto vyžaduje důkladné posouzení jeho vlivů na životní

prostředí, aby byla zajištěna ochrana zejména veřejného zdraví, dopravní situace, ovzduší, půdy a kvality dotčeného prostředí.

13. Konkrétně žalobce napadenému rozhodnutí pod **prvým žalobním bodem** vytýkal nedostatečné zjištění kumulace vlivů Záměru s vlivem provozu Kovošrotu, přestože zákon o posuzování vlivů v Příloze 2 bod I. vyžaduje, aby parametry záměru byly zváženy mj. zejména s ohledem na kumulaci jeho vlivů s vlivy jiných realizovaných, připravovaných či uvažovaných záměrů. Oznámení přitom obsahovalo ohledně kumulace vlivů nepravdivé a vnitřně rozporné údaje, kdy na jednom místě uvádělo, že současný průmyslový provoz společnosti Kovošrot probíhající v zájmovém území, bude v souvislosti s realizací navrhovaného záměru ukončen, na jiném místě však uvedlo, že po realizaci záměru zůstanou na sousedních plochách v provozu přilehlý menší areál (HEIM Trade) a zachovaná část provozu Kovošrotu (zhruba 1/3 stávajících kapacit). Z výše uvedeného vůbec nebylo zřejmé, jaká je kumulace vlivů Záměru a provozu Kovošrotu. V tomto případě se navíc jedná o pouhé dohady oznamovatele, neboť omezení na 1/3 nebylo podloženo záměrem modernizace Kovošrotu, který by opravdu měl být realizován. Správní orgány nepodložené tvrzení bez dalšího přejala a považovaly jej za prokázaný stav.
14. Žalobce k tomu blíže doplnil, že v reakci na „*Dokumentaci pro vydání rozhodnutí o umístění stavby Kovošrot Group a.s. 9/2015*“, a „*Žádost Kovošrotu o vydání stanoviska k DUR*“ předložené Městskou částí Praha - Dolní Měcholupy v průběhu zjišťovacího řízení, předložil oznamovatel vyčíslení nároků na dopravu s tvrzeným snížením dopravní zátěže při zachování stávající výrobní kapacity Kovošrotu ve výši 120 000 tun ročně, která z těchto dokumentů vyplývá. Podle žalobce je zřejmé, že stejné množství šrotu musí být přiváženo a odváženo stejným množstvím nákladních aut; především však tento záměr Kovošrotu nebyl umístěn, jelikož předmětné územní řízení bylo zastaveno. V době rozhodování žalovaného tak nebylo ničím prokázáno, že by provoz Kovošrotu opravdu měl být redukován na 1/3. Dopravně inženýrské podklady sice pracují s konkrétními čísly dopravy, ale tyto vycházejí z neaktuálního, a tedy nepodloženého předpokladu omezení kapacity provozu Kovošrotu na 1/3. Oznamovatel údaje o dopravním zatížení záměrně zkreslil a s ohledem na toto zkreslení pak vůbec nebylo možné použít jím uváděné údaje nejenom o intenzitě dopravy, ale i o vlivu na akustickou situaci, kvalitu ovzduší atd. Skutkový stav, na základě kterého správní orgány postavili stěžejní závěry svých rozhodnutí, byl tedy zjištěn zcela nedostatečně v rozporu se

zásadou materiální pravdy. Tvrdí-li pak žalovaný, že žalobce ničím nepodložil, že údaje o dopravním a hlukovém zatížení jsou nízké, byl to dle žalobce naopak oznamovatel, který ničím relevantním nepodložil, že provoz Kovošrotu bude opravdu snížen na 1/3. Obě rozhodnutí správních orgánů jsou podle žalobce nepřezkoumatelná a tedy nezákonná.

15. Ve **druhém žalobním bodě** pak žalobce namítal, že i při navýšení dopravní zátěže o 28 % je nutné Záměr posoudit podle zákona o posuzování vlivů, neboť i takový nárůst je v nadlimitně zatíženém území nepřípustný. Skutečnost, že je dotčené území již teď významně zatíženo dopravou konstatuje dokonce i Oznámení. Vzhledem k vysoké kapacitě Záměru s více než 750 novými pracovními místy, více než 500 parkovacími stáními, oznamovatelem uváděné zvýšené intenzitě dopravy z provozu o 820 příjezdů/odjezdů denně, stávající i do budoucna zamýšlené intenzitě dopravy z plně zachovaného provozu Kovošrotu 725 příjezdů a 730 odjezdů denně a z provozu HEIM Trade 180 příjezdů a odjezdů denně je zjevné, že v důsledku realizace Záměru by došlo minimálně ke zdvojnásobení intenzity dopravy v řešeném území, což by takové zvýšení vedlo k dopravnímu kolapsu. Nejvíce problematickou je ulice Kutnohorská, ve které se pravidelně v průběhu dne tvoří dlouhé kolony vozidel, přičemž pokud oznamovatel tvrdí, že vjezd z ulice Kutnohorská bude sekundární, jedná se o pouhou deklaraci bez jakéhokoliv závazku do budoucna. Ze zkušeností vyplývá, že v důsledku častého přetížení Štěrboholské spojky řidiči využívají dopravu přes Uhřetěves (ulice Přátelství), případně kolem kontejnerového překladiště METRANS v ulici Podleská. V obou případech se napojí na ulici Kutnohorská. Vzhledem k tomu, že areál bude mít vjezd právě z této ulice, řidiči budou samozřejmě využívat tento bližší vjezd. Již tak velice vysoké zatížení této ulice se tedy ještě násobně zvýší.
16. Souvisejícím problémem je také zvýšení již tak nadlimitní hlukové zátěže. Do konce roku 2017 platilo pro ulici Kutnohorskou povolení překročení hygienických limitů hluku. Od roku 2018 se limit snížil na původní hodnotu, v důsledku čehož došlo k obnovení překročení hlukových limitů. Dokonce i z Oznámení vyplývá, že i za platnosti výjimky by byl při naplnění území se Záměrem v bezprostřední blízkosti ulice Kutnohorská překročen hygienický limit hluku z dopravy. Násobně vyšší dopravní zátěž v důsledku realizace Záměru by znamenala o to více nepřípustný zásah v území s již tak výrazně negativním vlivem na zdraví obyvatel. V tomto směru odkázal žalobce na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 1. 2012, č. j. 1 As 135/2011 - 25 (správně 1 As 135/2011 - 246; pozn. soudu). Dále i z části D.I.3 Oznámení s názvem „Vlivy na akustickou situaci“ vyplynulo, že i na ulicích Průmyslová, Rabakovská a Ústřední dochází ke zhoršování akustické situace a k překračování hygienických limitů hluku z dopravy. Jakkoliv oznamovatel uvádí, že k překračování limitů by došlo bez ohledu na realizaci Záměru, nelze tímto jeho realizaci s mimořádně vysokým dopravním zatížením omluvit. Správní orgán I. stupně i žalovaný se s těmito námitkami vypořádali vesměs pouze konstatováním, že dojde ke zvýšení zatížení dopravy „pouze“ o 28 % a ohledně hluku nedojde k navýšení vůbec. Navíc je s podivem, že při potvrzeném zvýšení dopravní zátěže o 28 % nemá vůbec dojít ke zhoršení hlukové zátěže. Již jenom z logiky věci je tento závěr nesprávný. Jediným řešením letitého nedostatečného dopravního stavu je naplnění územního plánu dostavbou Městského a Pražského okruhu, jakož i tzv. Hostivařské spojky, přičemž za dané situace nelze do nadlimitně zatíženého území takto rozsáhlý záměr vůbec umístit, natož jej ani neposoudit podle zákona o posuzování vlivů.
17. Pod **třetím žalobním bodem** žalobce namítal, že se napadené rozhodnutí nedostatečně vypořádalo s námitkou, že Oznámení vůbec neřeší naložení se starými ekologickými

zátěžemi, a to zejména ve fázi demolice, která má předcházet sanačním pracím. Zákon o posuzování vlivů v Příloze 2 bod II. vyžaduje, aby parametry území, které může být ovlivněno záměrem, byly zváženy mj. s ohledem na schopnost přírodního prostředí snášet zátěž, včetně starých zátěží. Z Oznámení není patrná koordinace realizace Záměru se sanačními pracemi. Oznámení pouze počítá s tím, že sanační práce budou probíhat „v mezičase fáze demolice a výstavby“. Není vůbec řešeno, kam bude vytěžená znečištěná půda odvezena, aby nedošlo ke znečištění území. Nemluvě o tom, že není vůbec vhodné, aby demoliční práce probíhaly před sanací území. Obě správní rozhodnutí přitom pouze konstatují, že fáze sanace bude následovat po demoliční fázi. Za nedostatečné považuje žalobce i zdůvodnění toho, že k území je přístupováno jako ke kompletně dekontaminovanému již jenom na základě zahájení správního řízení o uložení nápravných opatření. Samotné zahájení správního řízení ještě nijak nezaručuje ani jeho dokončení, tím spíše nezaručuje, že dekontaminace bude skutečně provedena.

18. Jako **čtvrtý žalobní bod** vznesl žalobce námitku, že poté, co oznamovatel doplnil Oznámení o reakci doručenou správnímu orgánu I. stupně dne 25. 9. 2017, měl dát správní orgán I. stupně v souladu s § 36 odst. 3 správního řádu možnost účastníkům řízení vyjádřit se k tomuto podkladu před vydáním rozhodnutí. Oznamovatel podle žalobce v tomto podkladu uvedl nová zásadní tvrzení a předložil nové stěžejní důkazy, které měly zásadní vliv na prvostupňové rozhodnutí. S ohledem na to i vše výše uvedené žalobce navrhl zrušit napadené i prvostupňové rozhodnutí.

IV. Vyjádření žalovaného a replika žalobce

19. Žalovaný se k podané žalobě vyjádřil tak, že zjišťovací řízení je do značné míry specifický postup zahajovaný na podkladě oznámení ve smyslu § 6 zákona o posuzování vlivů, ze kterého musí příslušný úřad vycházet. K **prvému žalobnímu bodu** uvedl, že Záměr počítá s tím, že současná podoba provozu Kovošrotu bude ukončena a provoz tak bude omezen na cca 1/3 stávající kapacity. Vzhledem k tomu, že zjišťovací řízení je speciálním řízením na žádost, je třeba z obsahu a rozsahu žádosti vycházet a to i v otázce návaznosti realizace záměru na jiné plánované činnosti

v zájmovém území. Z Oznámení a z jeho doplnění podáním ze dne 25. 9. 2017 jednoznačně vyplývá, že dojde ke značné redukci stávajícího provozu Kovošrotu a to zejména s ohledem na plochu, na které se uvažuje samotná výstavba Záměru (ze stávající rozlohy cca 163 000 m² bude redukován na cca 33 000 m², tj. o cca 80%). Údaje o redukci stávajícího areálu Kovošrotu nejsou přitom ničím nepodložené spekulace, neboť bez redukce a bez demolice příslušné části areálu by nebylo možné záměr vůbec realizovat. Co se údajně záměrného zkreslení údajů o dopadu záměru na dopravní situaci týče, žalovaný odkázal na prvostupňové rozhodnutí, které se tímto podrobně zabývalo. Prvostupňové rozhodnutí se zabývalo i úvahou o dopravě při zachování stávající výrobní kapacity zpracování kovových odpadů ve výši 120 000 tun ročně. Žalovaný k tomu doplnil, že doprava do areálu Kovošrotu nemůže být zachována na stávajících hodnotách, neboť v současnosti rozlehlý areál využívají i další společnosti, kterým jsou plochy pronajímány. Není reálné, aby došlo k přenesení veškerých aktivit i dalších společností do pouhých 20% stávající plochy areálu Kovošrotu. Uvedené úvahy o změně dopravy do areálu redukovaného Kovošrotu nadto korespondují i s dokumentací dříve předpokládaného projektu „KOVOŠROT GROUP CZ a.s. - modernizace areálu“.

20. K otázce vlivu záměru na dopravní situaci (**druhý žalobní bod**) žalovaný zejména odkázal na obě správní rozhodnutí a na Oznámení, vč. jeho příloh. Podle žalovaného žalobce zveličuje dopady záměru na dopravu a hlukovou situaci, neboť vůbec neuvažuje o redukci stávajícího provozu Kovošrotu, včetně současných nájemců, o racionalizaci dopravy do Kovošrotu, o využití železniční vlečky apod. a mluví tak o násobně vyšším zatížení lokality, než které odpovídá Oznámení. Co se týče používání vjezdu do ulice Kutnohorská, žalovaný poukázal na Oznámení, které počítá s tím, že za běžného provozu bude tento vjezd uzavřen a používán bude pouze jako nouzový, pro potřeby záchranného integrovaného systému či jako přístup pro pěší. Ve vztahu k navýšení hluku v lokalitě žalovaný odkázal na akustickou studii, jejíž odborné závěry žalobce nikterak fundovaně nerozporuje. Ze studie vyplývá, že ve všech 10 výpočtových bodech buď dojde k dodržení hygienických limitů pro hluk z dopravy, nebo v případě míst, kde byla zjištěna nadlimitní situace, nedojde vlivem záměru k nárůstu příslušných hodnot. Tato zjištění vyvrací žalobce pouze obecnou poznámkou, že do nadlimitně zatížených lokalit již nelze další zdroj hluku umísťovat.
21. Ve **vztahu k třetímu žalobnímu bodu** žalovaný uvedl, že na základě rozhodnutí ČIŽP má dojít k nápravě závadného stavu ze strany Kovošrotu, a proto je k lokalitě ve zjišťovacím řízení přistupováno jako ke zcela dekontaminované. Podle žalovaného je přitom třeba rozptýlit obavy žalobce o osud odpadu při demoličních pracích, který by mohl být znečištěn v souvislosti s předmětnou starou ekologickou zátěží. Oznámení na str. 63 – 69 podrobně popisuje způsob nakládání s odpady vzniklými ve fázi demolice a to včetně nakládání s nebezpečným odpadem, odpadem s obsahem azbestu apod. Odpad, včetně případné kontaminované zeminy, bude likvidován ve specializovaných zařízeních (Oznámení přímo hovoří o přednostní dekontaminaci v zařízeních k tomu určených, případně o uložení zeminy na skládce nebezpečného odpadu). Oznámení v tomto ohledu plně respektuje zákon č. 185/2001 Sb., o odpadech, ve znění pozdějších předpisů. Žalovaný nesdílí názor žalobce o nevhodnosti provedení demoličních prací před samotnou sanací. Technicky je naopak vhodné a lépe proveditelné nejprve provést demolici objektů a dále ve volném prostoru postupovat sanačními pracemi, jejichž výsledná dokumentace bude zpracována až na základě nařízeného doprůzkumu. Ve spolupráci se sanační společností byla doba trvání sanačních prací odhadnuta na 4 měsíce, s čímž harmonogram realizace záměru počítá. Bez provedené sanace by vzhledem ke koordinaci uvedených postupů, popsané v Oznámení, nebylo možné přistoupit k fázi výstavby.
22. Ke **čtvrtému žalobnímu bodu** žalovaný zdůraznil, že § 36 odst. 3 správního řádu obsahuje povinnost vyzvat účastníky probíhajícího správního řízení, aby se vyjádřili k podkladům pro rozhodnutí. Již ze samotného systematického výkladu je zřejmé, že ustanovení obsažené v části druhé správního řádu nelze bez dalšího aplikovat na postupy správních orgánů, které nejsou správním řízením. Vzhledem k tomu, že § 7 odst. 6 zákona o posuzování vlivů uvádí, že teprve rozhodnutí (závěr zjišťovacího řízení) je prvním úkonem ve správním řízení a citovaný zákon předchozí postup speciálně upravuje, neuplatní se po doplnění oznámení ustanovení § 36 odst. 3 správního řádu. V danou fázi postupu zjišťovacího řízení nebylo ani možné o žalobci hovořit jako o účastníkovi, jemuž by vytýkané oprávnění svědčilo. Dotčená veřejnost se stává účastníkem řízení až na základě podání odvolání. S ohledem na výše uvedené proto žalovaný navrhl zamítnutí žaloby.
23. V **replíce** k tomuto vyjádření žalobce v zásadě zopakoval některé části své žalobní argumentace a zdůraznil, že oba správní orgány vycházely pouze z dohadů a neměly ničím prokázáno, že k omezení provozu Kovošrotu skutečně dojde. Zvláště pokud záměr

Kovošrotu zachovat výrobní kapacitu svědčí spíše o opaku. Výpočty správního orgánu I. stupně týkající se potřebné dopravy při zachování stejné výrobní kapacity, na něž žalovaný odkazoval, jsou pouhou „hypotetickou úvahou z ideálního světa“; realita naopak odpovídá současnému stavu, přičemž při omezení areálu Kovošrotu na menší plochu by se doprava musela koncentrovat na ještě menší ploše a dopravní kolaps by tak byl ještě pravděpodobnější. Žalobce doplnil, že všechny podklady jsou založeny na nerealizovaných plánech, správní orgány k těmto podkladům v rozporu se zásadou materiální pravdy nepřistoupily nijak kriticky. Nehledě na skutečnost, že i uváděné navýšení dopravy je alarmující, když u osobních automobilů dojde k navýšení o více než 300 %.

V. Vyjádření osoby zúčastněné na řízení

/uč. jeho doplnění/

24. V úvodu svého vyjádření k žalobě osoba zúčastněná na řízení (oznamovatel) zdůraznila, že případná realizace Záměru zájmovému území z hlediska ekologické zátěže ulehčí a bude mít pro něj a obyvatele daného území pozitivní efekty, a to i s přihlédnutím k uvažovanému provozu mateřské školky a ordinace (a další občanské vybavenosti), ale také souvisejícího vybudování cyklostezky či zvýšení dostupnosti železniční stanice Praha-Hostivař pro residenční lokalitu Malý háj; uvažovaný projekt přináší do lokality více než 3 hektary nové zeleně a počítá také s realizací větších vodních ploch. Realizací výstavby hal dojde také k výraznému poklesu prašnosti v lokalitě, snížení hlukových emisí oproti stávajícímu otevřenému areálu Kovošrotu. S ohledem na Oznámení a další předložené odborné podklady a studie nezpůsobí Záměr takové zásahy a vlivy na životní prostředí, které by splňovaly podmínky zákona o posuzování vlivů pro situaci, aby byl záměr posuzován.
25. K **prvému žalobnímu bodu**, v němž bylo namítáno nedostatečné zjištění kumulace vlivů Záměru, oznamovatel uvedl, že tato námitka je účelová, žalobce se tímto tvrzením snaží navodit dojem, že Záměr a provoz Kovošrotu (v neomezeném rozsahu) jsou ve skutečnosti zamýšleny vedle sebe, nikoli jakožto substituce. Záměr má být ale umístěn na podstatné části současného areálu Kovošrotu, takže ze samé logiky a podstaty věci vyplývá, že nemůže dojít k žalobcem namítané kumulaci vlivu Záměru a provozu Kovošrotu na životní prostředí v takové míře, která by vyžadovala posuzování podle zákona o posuzování vlivů. Oznamovatel dále odkázal na Dopravně inženýrské podklady, v rámci kterých byla provedena opakovaná měření dopravní zátěže plynoucí ze současného provozu areálu, a následné promítnutí těchto měření do předpokládané zátěže Záměru oproti aktuálnímu stavu. Zároveň poukázal na navrhované kompenzační opatření v podobě kapacitní úpravy křižovatky Čemokostecká x Průmyslová, jež bude z povahy věci předmětem navazujících řízení dle stavebního zákona, ve kterých budou řešeny požadavky Záměru na stávající veřejnou dopravní infrastrukturu a stanoveny další podmínky pro jeho umístění. Obě nynější rozhodnutí se podle oznamovatele velmi detailně (oproti běžné praxi) a přezkoumatelně s touto otázkou vypořádaly, přičemž se zabývaly i jednotlivými modelovými variantami nárůstů dopravy na sousedních komunikacích a křižovatkách.
26. Ve vztahu ke **druhému žalobnímu bodu** oznamovatel nejprve reagoval na žalobcem citovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 1 As 135/2011 - 246, jehož pasáže podle něj vytrhl z kontextu. Tento rozsudek se totiž týkal situace tzv. Pankrácké pláně, na níž byla uvažováno/byla realizována stavba několika administrativních budov, které byly povolovány samostatně v jednotlivých na sebe nezávislých řízeních. Zásadním rozdílem oproti posuzování Záměru je, že

Nejvyšší správní soud posuzoval žalobu proti rozhodnutí o umístění stavby, která byla umísťována tzv. salámovou metodou, vedle dalších administrativních budov, přičemž v tomto případě bude Záměr z velké části nahrazovat již existující průmyslový areál. Pokud se jedná o nárůst dopravy na vjezdu do areálu o cca 28% oproti stávajícímu stavu, neznámá tato hodnota bez dalšího to, že by stejným způsobem mělo dojít i ke zvýšení hlukové zátěže. Podle oznamovatele je třeba přihlédnout k tomu, že tento nárůst dopravy bude spočívat zejména v navýšení dopravy osobních automobilů, naopak ale dojde ke snížení dopravy těžkých nákladních automobilů, které jsou největším zdrojem hlukových a dalších imisí. Podle oznamovatele přitom Oznámení plnohodnotně vyhodnotilo hlukové zatížení v předmětném území doložením zejména Dopravně inženýrských podkladů a Akustické studie a naopak žalobce se tyto závěry snaží zpochybnit bez jakýchkoliv argumentů.

27. K problematice starých ekologických zátěží (**třetí žalobní bod**) oznamovatel uvedl, že Oznámení se ekologickým zátěží věnuje na str. 63 až 69 a poté v samostatné kap. C. I. 3; v Oznámení je také uveden harmonogram sanačních a demoličních včetně jejich vzájemné koordinace a návaznosti, a zároveň je uveden způsob, jakým bude nakládáno s veškerými odpady (včetně nebezpečných). Požadavek žalobce, aby byla sanace provedena před realizací demolice, nevyplývá z žádného právního předpisu a je sám o sobě nelogický. Z logiky věci je patrné, že pro provedení těchto sanačních prací bude nutné nejdříve provést demolici a ekologické zlikvidování demolovaných staveb. Sanační práce jsou navíc řešeny v pravomocném rozhodnutí ČIŽP, přičemž bez provedení a řádného dokončení těchto sanačních prací nelze v budoucnu Záměr realizovat.
28. Ke **čtvrtému žalobnímu bodu** pak oznamovatele přdestřel argumentaci shodnou s argumentací žalovaného popsanou výše.
29. Oznamovatel své původní vyjádření doplnil ještě podáním ze dne 5. 11. 2019, ve kterém k namítanému nedostatečnému zjištění kumulace vlivů Záměru uvedl, že pokud žalobce namítal, že omezení provozu Kovošrotu z něčeho nevyplývá, pak řízení o umístění stavby „*KOVOŠROT GROUP CZ a.s. - modernizace areálu*“ již bylo skončeno. Dne 14. 8. 2019 totiž vydal Úřad městské části Praha 15, rozhodnutí o umístění stavby „*KOVOŠROT GROUP CZ a.s. — modernizace areálu*“, č. j. ÚMČ P15 35896/2019/OST/Iro, přičemž předpoklad intenzity dopravy generované budoucím modernizovaným areálem je uveden v územním rozhodnutí dokonce nižší, než bylo uvažováno v Oznámení, a to o 10 příjezdů/odjezdů osobními vozidly. Plánované omezení provozu Kovošrotu na 1/3 stávajících kapacit, jakož i údaje o navýšení dopravní zátěže tak lze mít za dostatečně prokázané.
30. K problematice starých ekologických zátěží oznamovatel doplnil informace k dalšímu vývoji s tím, že dne 21. 3. 2018 uzavřelo Ministerstvo financí se společností CZ BIJO, a.s., jako zhotovitelem prací, realizační smlouvu, jejímž předmětem byla dodávka průzkumu starých ekologických zátěží, který upřesní výsledky dosud provedených průzkumných prací v areálu Kovošrotu. Dne 24. 7. 2019 pak vydalo Ministerstvo financí souhlasné stanovisko k „*Projektové dokumentaci sanace SEZ v areálu společnosti KOVOŠROT GROUP CZ s.r.o., Dolní Měcholupy*“, a rovněž potvrdilo splnění podmínek plynoucích z realizační smlouvy, a to mj. i na základě souhlasného stanoviska České inspekce životního prostředí, Ministerstva životního prostředí a supervizora kontrolního dohledu. Vzhledem k výše uvedenému je více než zřejmé, že předmětné území je z hlediska ekologické zátěže řešeno dlouhodobě a tvrzení o údajné ignoraci ekologických zátěží je třeba zásadně odmítnout.

31. V průběhu řízení vedle toho oznamovatel (obdobně tak učinil i žalobce) zaslal soudu dne 25. 9. 2018 podání, v němž jej žádala o pozdržení rozhodnutí z důvodu toho, že mezi ní, žalobcem a Městskou částí Praha – Dolní Měcholupy probíhají intenzivní jednání s cílem mimosoudního vyřešení celé záležitosti, jež ovšem k výsledku stejně jako pozdější jednání nevedla (k tomu viz dále).

VI. Doplnění žaloby a reakce osoby zúčastněné na řízení

32. Dne 18. 7. 2019 bylo soudu doručeno podání žalobce označené jako doplnění žaloby, ve kterém žalobce namítl, že ze zákona o posuzování vlivů vyplývá, že cílem zjišťovacího řízení je zjištění „*zda záměr nebo jeho změna může mít významný vliv na životní prostředí*“. Pro výsledek zjišťovacího řízení tak není podstatné zjištění, zda záměr nebo jeho změna „*bude*“ či „*nebude*“ mít významný vliv na životní prostředí, nýbrž zjištění, zda významný vliv mít „*muže*“ či „*nemůže*“. Možnost významného vlivu je potřebné ve zjišťovacím řízení zcela vyloučit, v opačném případě je nezbytné vydat odůvodněný písemný závěr o tom, že záměr podléhá posouzení vlivů záměru na životní prostředí. Podle žalobce byl nesprávným již výrok prvoinstančního rozhodnutí, kterým bylo vysloveno, že záměr „*Panattoni Prague City Park, Praha - Dolní Měcholupy*“ nebude posuzován podle zákona. Zároveň žalobce namítl, že správní orgán I. stupně ani žalovaný výklad pojmu „*významný vliv*“ neprovedli. Správní orgány zcela pominuly, že k učinění jimi přijatého závěru musí nejprve předcházet zjišťovací řízení s výsledkem, že záměr „*může mít významný vliv na životní prostředí*“. Teprve poté následuje vlastní posouzení vlivů záměru na životní prostředí, a to formalizovaným zákonem stanoveným způsobem včetně zadání zpracování nezávislého posudku a eventuálního stanovení podmínek pro fázi přípravy záměru, realizace záměru atd.
33. Žalobce namítl rovněž porušení § 7 odst. 6 zákona o posuzování vlivů, neboť zákon stanoví, že v rozhodnutí musí obsahovat základní údaje o záměru v rozsahu bodu B.I.1. až B.I.4. a B.I.6. přílohy č. 3 k tomuto zákonu a úvahy, kterými se příslušný úřad řídil při hodnocení kritérií uvedených v příloze č. 2 k tomuto zákonu. Žalobce namítá, že tyto základní principy rozhodnutí žalovaného hrubě porušuje. Nikde v Oznámení ani v napadeném rozhodnutí není uvedeno, jaký druh zboží bude v halách skladován, jaká drobná výroba zde bude probíhat. Není-li zřejmé, jaký druh zboží má být v realizovaném záměru skladován, resp. jaká výroba zde má být provozována, nelze u takto obecně definovaného záměru „*významný vliv na životní prostředí*“ zcela vyloučit. Chybí úvahy, kterými se žalovaný řídil při hodnocení zásad uvedených v příloze č. 2 k zákonu o posuzování vlivů, tj. proč i přes zásadní dopad záměru na životní prostředí je vyloučeno vydání závěru o dalším posuzování záměru podle § 7 odst. 5 zákona o posuzování vlivů. Napadené rozhodnutí je podle žalobce nepřezkoumatelné.
34. Podle žalobce porušil žalovaný § 50 odst. 3 správního řádu, podle kterého je správní orgán povinen zjistit všechny okolnosti důležité pro ochranu veřejného zájmu, kterým je bezpochyby ochrana před nadlimitním zatížením hlukem a imisemi, které způsobí umístění Záměru. Žalovaný se proto námitkou směřující proti podkladovým informacím obsaženým v Oznámení musí zabývat a případně v kooperaci s příslušným dotčeným orgánem, si chybějící nejasně stanovené vstupní údaje vyžádat a účastníky s nimi v případě jejich žádosti seznámit; jinak by se žalovaný alibisticky zbavoval své aktivní role v rozhodovacím procesu –

jeho role by v krajním případě byla zredukována na pouhý sběr dat (vyjádření, posudků a stanovisek).

35. Na doplnění žaloby reagoval oznamovatel podáním ze dne 22. 4. 2020, v němž především zdůraznil, že doplnění žaloby je nepřípustné. Rozšíření žaloby o další žalobní body je totiž možné jen ve lhůtě pro podání žaloby. S ohledem na to, že žalobce v doplnění žaloby předkládá žalobní body, které nebyly obsaženy ani v žalobě, ani v žádných předcházejících podáních před správními orgány, je nutné takové žalobní body považovat za nové žalobní body, ke kterým není možné přihlížet.
36. Námitka žalobce, že správní orgány měly dojít k závěru, že záměr nemůže mít významný vliv na životní prostředí, ale místo toho stanovily, že záměr nemá významný vliv, se navíc jeví jako čistě formalistická a neopodstatněná. Z rozhodnutí správních orgánů v této věci jasně vyplývá, že záměr vymezený v Oznámení nemá schopnost ovlivnit životní prostředí a proto v souladu se zákonem nepodléhá posouzení dle zákona o posuzování vlivů. Pokud jde o namítanou absenci výkladu pojmu „významný vliv“, ten by mohl být relevantní v případě, že by ohledně vlivu záměru existovaly pochybnosti, což v daném případě nenastalo. Vymezení záměru v obou správních rozhodnutích je pak zcela v souladu se zákonem, přičemž dané vymezení je v intencích zákona postačující k tomu, aby mohly být posouzeny možné dopady záměru na životní prostředí. Ani zákon o posuzování vlivů nepožaduje bližší specifikaci plánovaných činností, neboť v této fázi nemůže často investor tušit, jaký nájemce bude nakonec v záměru umístěn. Napadené rozhodnutí je podle oznamovatele plně přezkoumatelné, jsou v něm uvedeny veškeré a věcně správné úvahy, kterými se příslušné orgány řídily a jsou splněny všechny náležitosti stanovené v § 7 odst. 6 zákona o posuzování vlivů.

VII. Další podání ve věci

37. Dne 2. 6. 2020 bylo v návaznosti na informaci o změně rozhodujícího senátu zdejšímu soudu doručeno podání žalobce ze dne 29. 5. 2020, v němž žalobce soud informoval o tom, že ve věci probíhá jednání mezi oznamovatelem a Městskou částí Praha – Dolní Měcholupy ohledně podmínek vybudování záměru, a to s dovětkem, že pokud dojde k dohodě, vezme žalobce svou žalobu zpět. Proto žalobce soud opětovně požádal, aby se svým rozhodnutím ve věci vyčkal. Žalovaný i oznamovatel v reakci na žádost žalobce uvedli, že s posečkáním s vydáním rozhodnutí ve věci souhlasí. Veden snahou o co nejrychlejší vyřešení věci soud následně strany připsím ze dne 25. 6. 2020 vyzval, aby soudu nejpozději do 31. 8. 2020 sdělily výsledek probíhajících jednání s tím, že jinak přistoupí k rozhodnutí.
38. Dne 28. 8. 2020 bylo soudu doručeno podání Městské části Praha – Dolní Měcholupy, ve kterém tato městská část uvedla, že se jí s investorem Accolade CZ XXVII, s.r.o. (investor projektu oznamovatele) podařilo uzavřít dohodu o podmínkách realizace záměru. Městská část dodala, že požádala žalobce, aby vzal svou žalobu zpět. V obdobném duchu se vyjádřil i oznamovatel v podání ze dne 28. 8. 2020 (resp. ze dne 21. 9. 2020).
39. Vzhledem k uvedeným podáním soud připsím ze dne 14. 9. 2020 žalobce vyzval, aby soudu ve lhůtě 1 týdně od doručení připsímu sdělil své procesní stanovisko. Přísím byl žalobci doručen dne 17. 9. 2020 (dle oznámení o reklamaci dodejky ze dne 23. 10. 2020), žalobce však na uvedenou výzvu nereagoval. Dne 12. 10. 2020 bylo naopak soudu doručeno podání oznamovatele (podepsané rovněž starostou Městské části Praha – Dolní Měcholupy panem Mgr. A. J. J.), v níž byl soud požádán o vydání rozhodnutí, neboť žalobce nereflektoval

uzavřenou dohodu o realizaci záměru. Podatelé uvedli, že žalobce podáním žaloby zastupoval právě zájmy městské části, v rozporu s původní neformální domluvou ovšem nevzal po uzavření dohody o podmínkách realizace záměru svou žalobu zpět. Starosta městské části pak svým podpisem potvrdil, že i městská část souhlasí se zamítnutím žaloby, neboť uzavřením dohody bylo zajištěno dodržení stanovených limitů.

40. Vzhledem k tomu, že z postupu žalobce lze dovodit, že na podané žalobě trvá, přistoupil tedy soud k meritornímu posouzení věci.

VIII. Posouzení věci Městským soudem v Praze

41. Soud nejprve ověřil, že žaloba byla podána včas, osobou k tomu oprávněnou, a jedná se o žalobu přípustnou, splňující všechny formální náležitosti na ni kladené. K tomu lze jen pro pořádek dodat, že žalobní legitimaci žalobce zakládá § 7 odst. 9 zákona o posuzování vlivů, podle kterého se dotčená veřejnost uvedená v § 3 písm. i) bodě 2 tohoto zákona může žalobou domáhat zrušení rozhodnutí o tom, že záměr nebo jeho změna nebudou dále posuzovány, a napadat hmotnou nebo procesní zákonnost tohoto rozhodnutí (má se za to, že má práva, na kterých může být dotčena). Žalobce přitom podmínky stanovené v § 3 písm. i) bodě 2 zákona o posuzování vlivů splňuje, a tudíž je oprávněn podat proti napadenému rozhodnutí žalobu.
42. Napadené rozhodnutí žalovaného soud přezkoumal na základě skutkového a právního stavu v době vydání rozhodnutí a v mezích uplatněných žalobních bodů [§ 75 odst. 1 a 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“)], jakož i z pohledu vad, k nimž je povinen přihlížet z úřední povinnosti. Dospěl přitom k závěru, že žaloba **není důvodná**. Vzhledem k tomu, že žalobce i žalovaný vyjádřili svůj souhlas s projednáním věci bez nařízení jednání a vzhledem k tomu, že soud neshledal potřebu provádět dokazování (pro posouzení věci postačovaly podklady obsažené ve správním spise), rozhodl v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s. o věci samé bez jednání.
43. K argumentaci žalobce soud nejprve obecně předesílá, že se mohl zabývat toliko námitkami, které žalobce vznesl řádně a včas, tj. ve lhůtě pro podání žaloby, která činí dva měsíce od oznámení napadeného rozhodnutí (§ 71 odst. 2 ve spojení s § 72 odst. 1 s. ř. s.). Tato lhůta uplynula dne 20. 4. 2018, co se tedy týče doplnění žaloby ze dne 28. 6. 2019, mohl se soud zabývat jen námitkami týkajícími se otázek, které by musel posuzovat z úřední povinnosti (nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí z pohledu řádně uplatněných žalobních bodů), nebo těmi rozhojňujícími žalobní body uplatněné již v žalobě (zejména, že správní orgány pouze přejímaly své závěry z Oznámení a neodstranily v něm existující rozpor).
44. Podstatou projednávané věci je tedy posouzení závěrů zjišťovacího řízení, podle nichž Záměr nebude dále posuzován podle zákona o posuzování vlivů, a to z pohledu žalobcem zpochybňovaného vyhodnocení kumulace vlivů Záměru s dosavadním provozem v areálu Kovošrotu a s tím souvisejícího posouzení dopravní a hlukové zátěže Záměru; relativně samostatnou je potom otázka zohlednění starých ekologických zátěží.
45. V logice soudního přezkumu se však soud nejprve zabýval procesní námitkou vznesenou pod **čtvrtým žalobním bodem**, podle níž správní orgán I. stupně v rozporu s § 36 odst. 3 správního řádu nedal účastníkům řízení možnost vyjádřit se k doplnění Oznámení ze strany oznamovatele. Soud k tomuto nejprve uvádí, že s danou námitkou se již žalovaný vypořádal v odůvodnění napadeného rozhodnutí tím, že toto doplnění jednak neobsahovalo žádné zásadní nové skutečnosti a nadto prvostupňové rozhodnutí představuje první úkon v řízení,

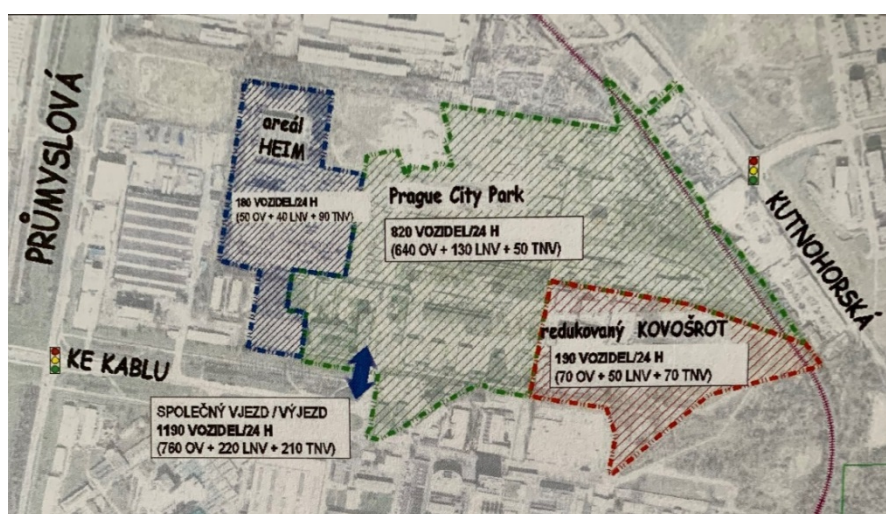
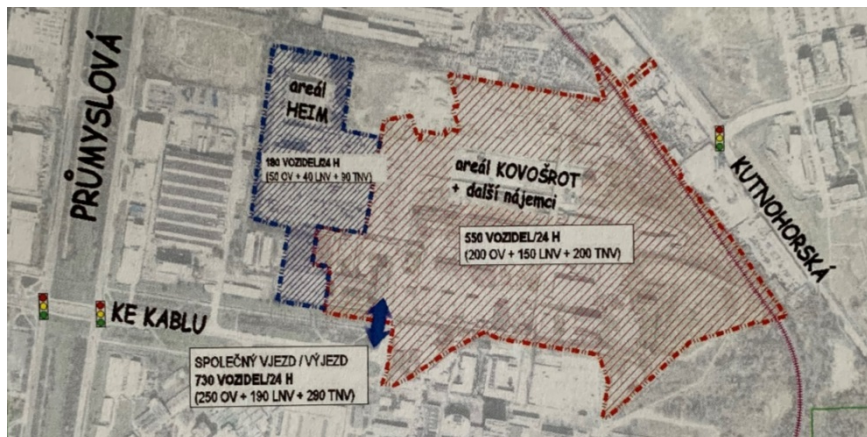
pročež nemohlo k porušení uvedeného ustanovení vůbec dojít. Posledně uvedenou argumentační rovinu ovšem žalobce v žalobě nijak nerefletoval a trval na závěru, že účastníci řízení měli mít možnost na doplnění reagovat podle § 36 odst. 3 správního řádu.

46. Soud přitom musí přisvědčit názoru žalovaného, že zjišťovací řízení není správním řízením ve smyslu části druhé a třetí správního řádu. Zjišťovací řízení „se překlápí“ do správního řízení až v případě vydání rozhodnutí o tom, že záměr nebude dále posuzován – to zákon označuje za první úkon v řízení (§ 7 odst. 6 zákona o posuzování vlivů). V rámci zjišťovacího řízení tudíž nelze hovořit o účastnících řízení jako takových (žalobce ani nikdo jiný z dotčených subjektů nebyl účastníkem zjišťovacího řízení). Stejně tak nelze na průběh zjišťovacího řízení klást požadavky stanovené v části druhé a třetí správního řádu, tedy ani povinnost seznámit účastníky s podklady pro vydání rozhodnutí ve smyslu § 36 odst. 3 správního řádu. Ke shodnému závěru již ostatně zdejší soud dospěl v rozsudku ze dne 26. 7. 2018, č. j. 5 A 105/2018 - 74, na který soud nyní pro větší stručnost v tomto ohledu odkazuje (srov. také rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 10. 2018, č. j. 8 As 21/2018 - 66, bod 23).
47. Soud proto mohl přistoupit k posouzení vlastní podstaty věci, tj. závěru zjišťovacího řízení, že Záměr nebude dále posuzován, neboť nemá významný vliv na životní prostředí. Předem tohoto posouzení soud podotýká, že mezi účastníky je nesporné, že předmětem zjišťovacího řízení byl záměr podle § 4 odst. 1 písm. c) zákona o posuzování vlivů (záměr uvedený v příloze č. 1 k tomuto zákonu, kategorii II). Cílem zjišťovacího řízení tak v souladu s § 7 odst. 2 zákona o posuzování vlivů bylo *„(z)jištění, zda záměr nebo jeho změna může mít významný vliv na životní prostředí, případně zda záměr může samostatně nebo ve spojení s jinými významně ovlivnit území evropsky významné lokality nebo ptáčí oblasti, a zda bude posuzován podle tohoto zákona.“* Jedná se o tzv. screening, tedy posouzení, zda záměr bude v procesu EIA dále posuzován.
48. V případě, že je v rámci screeningu zjištěno, že záměr má být dále posuzován, ve zjišťovacím řízení k němu přistupuje ještě tzv. *scoping*, tedy stanovení rozsahu informací k dalšímu doplnění; pokud přitom dojde příslušný úřad k závěru, že záměr má být posuzován, vydá o tom podle § 7 odst. 5 zákona o posuzování vlivů odůvodněný písemný závěr. Pokud naopak dospěje k závěru, že záměr nebo jeho změna nebudou posuzovány podle tohoto zákona, vydá o tom v souladu s § 7 odst. 6 citovaného zákona rozhodnutí, v němž uvede základní údaje o záměru v rozsahu bodů B.I.1. až B.I.4. a B.I.6. přílohy č. 3 k tomuto zákonu a úvahy, kterými se řídil při hodnocení zásad (kritérií) uvedených v příloze č. 2 téhož zákona. Z výše uvedených ustanovení přitom jednoznačně vyplývá, že takové rozhodnutí příslušný orgán vydá pouze tehdy, pokud v rámci zjišťovacího řízení dospěje k jednoznačnému závěru, že Záměr nemůže mít významný vliv na životní prostředí. Jestliže naopak takovou možnost vyloučit nelze, musí dospět k závěru, že záměr podléhá posouzení vlivů.
49. Soud přitom v této souvislosti podotýká, že pokud žalobce v doplnění žaloby s poukazem na to, že pro fázi zjišťovacího řízení není rozhodné, jestli záměr významný vliv má, ale jestli jej mít může, namítal, že správní orgány nesprávně směšovaly termíny *má/nemá* a *může/nemůže* mít významný vliv na životní prostředí a že ani výrok prvostupňového rozhodnutí nebyl v souladu se zákonem, tyto námitky byly uplatněny opožděně a soud k nim proto nemohl přihlížet (viz výše). Pro úplnost však dodává, že výrok prvostupňového rozhodnutí považuje za zcela v souladný se smyslem a účelem zjišťovacího řízení, neboť ten vyslovil jen tolik, že Záměr nebude posuzován podle zákona o posuzování vlivů. A přes skutečnost, že správní orgány v odůvodnění prvostupňového i napadeného rozhodnutí ne zcela šťastně uváděly, že

Záměr *nemá* významný vliv na životní prostředí, je podle soudu z jejich odůvodnění zřejmé, že možné dopady Záměru na životní prostředí považovaly za nevýznamné – jeho možný významný vliv měly jinými slovy za vyloučený. Z tohoto důvodu správní orgán I. stupně poté, co podrobně rozvedl a posoudil obsah Oznámení, jeho odborné podklady, jakož i vyjádření dotčených subjektů a orgánů, dospěl k závěru, že Záměr nebude dále posuzován podle zákona o posuzování vlivů. S jeho závěry a následným posouzením ze strany žalovaného se co do otázek zpochybňovaných žalobcem ztotožňuje i zdejší soud.

50. Klíčový (**první**) **žalobní bod** v tomto ohledu představuje námitka nedostatečného zhodnocení kumulace vlivů dopravy generované Záměrem s existujícím provozem Kovošrotu, jež nebylo podle žalobce dostatečně podloženo a činí tak napadené rozhodnutí nepřezkoumatelným. Konkrétně žalobce namítal, že redukce stávajícího provozu (a jím generované dopravy) na 1/3 je pouhým dohadem, není nijak prokázána a nadto je rozporná s tím, že by v areálu měla být zachována výrobní kapacita zpracování kovových odpadů.
51. Úvodem vypořádání této námítky soud přitakává žalobci, že zákon o posuzování vlivů v Příloze 2 bodu I.2. ukládá správním orgánům, aby parametry záměru zvážily i s ohledem na kumulaci jeho vlivů s vlivy jiných záměrů; to dále doplňuje v Příloze 3 bodu B I.4., podle kterého musí Oznámení obsahovat údaje o charakteru záměru a možnostech kumulace s jinými záměry. Podstatou zkoumání kumulativních vlivů je skutečnost, že ač záměr sám o sobě nemusí vyvolávat významné negativní vlivy na životní prostředí, ve spojení s jinými již existujícími či zvažovanými záměry již takové negativní vlivy vyvolat může (blíže srov. Bahýřová, L., Kocourek, T., Vomáčka, V. *Zákon o posuzování vlivů na životní prostředí. Komentář*. 1. vydání. Praha: C. H. Beck, 2015, výklad k § 5).
52. Žalobci lze přisvědčit také v tom, že Oznámení nebylo ohledně ukončení/omezení provozu Kovošrotu zcela jednoznačné – obsahovalo jak informace, že dosavadní provoz areálu Kovošrotu bude ukončen (str. 11 či 19), tak informace, že bude uzavřena jeho větší část (str. 42 nebo 49). Přestože se lze domnívat, že tvrzení o ukončení provozu bylo nejspíše vztahováno k ukončení provozu ve stávajícím rozsahu (tedy v zájmovém území, kde má být Záměr přímo realizován), lze připustit, že tyto informace mohou působit rozporně. Tato skutečnost ovšem soud v přezkumu napadeného rozhodnutí nijak neomezuje, neboť z pohledu posouzení dopravní zátěže generované Záměrem, jíž se předmětný žalobní bod týká, vycházely Oznámení i Dopravně inženýrské podklady jednoznačně z toho, že provoz v areálu Kovošrotu nebude zcela ukončen. Předmětné podklady počítaly s tím, že v provozu má zůstat menší areál společnosti HEIM Trade a část stávajícího provozu Kovošrotu v rozsahu 1/3 dosavadních kapacit (str. 49 Oznámení). Kumulativní vlivy Záměru tak tyto podklady hodnotily přísněji, než kdyby byl ukončen provoz celého areálu. K tomu lze pro úplnost dodat, že z proběhlého zjišťovacího řízení či vyjádření oznamovatele, vč. doplnění oznámení ze dne 25. 9. 2017, nikdy nevyplýval závěr, že by měl být provoz areálu Kovošrotu ukončen zcela – vždy se hovořilo jen o redukci provozu na zhruba 1/3 stávajících kapacit.

53. Soud v tomto směru podotýká, že redukce provozu na cca 1/3 dosavadního stavu byla předpokládána v Oznámení (viz výše) i v Dopravně inženýrských podkladech, podrobněji pak byla rozvedena v doplnění Oznámení ze dne 25. 9. 2017, v němž oznamovatel uvedl, že areál Kovošrotu bude redukován z rozlohy cca 163 000 m² na cca 33 000 m², tj. o 80 %. Plocha celého území (Záměr, areál Kovošrotu a HEIM Trade) činí cca 216 000 m², zachovaná část (areál HEIM Trade a zbývající provoz Kovošrotu) bude cca 83 000 m², tzn. přibližně 38 % z celkové plochy. Tento popis oznamovatel doprovodil i schématem současného a zamýšleného stavu:

54. Soud se tedy dále zaměřil na otázku, zda se správní orgány mohly o takto oznamovatelem předestřené omezení dosavadního provozu areálu Kovošrotu a z něj vycházející údaje o dopravní, ale i hlukové zátěži, ve svých závěrech opřít.
55. K tomu soud nejprve uvádí, že zásadní roli zde samozřejmě hraje samotné Oznámení, neboť je to především oznamovatel (nikoli orgány státní správy či územní samosprávy), kdo určuje,

jaký záměr chce uskutečnit; to ostatně podporuje též znění § 7 odst. 3 věta první zákona o posuzování vlivů, podle něhož se zjišťovací řízení zahajuje právě *na podkladě oznámení*. Z pohledu umístění, povahy, rozsahu a dalších specifík záměru je proto ve zjišťovacím řízení potřeba vycházet primárně z oznámení záměru a jeho podkladů, což podle soudu platí jak ve vztahu k zařazení záměru podle přílohy I. zákona o posuzování vlivů (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 11. 2019, č. j. 5 As 167/2019 - 44), tak i z hlediska jeho konkrétního umístění v určitém zájmovém území (případně i v návaznosti na plánové omezení jiné činnosti v tomto území již existující).

56. Soud přitom rozhodně netvrdí, že oznámení záměru je jediným podkladem zjišťovacího řízení [viz § 7 odst. 3 písm. c) zákona o posuzování vlivů], stejně tak nezpochybňuje, že i ve zjišťovacím řízení se plně uplatní zásada materiální pravdy podle § 3 správního řádu, jež nepochybně vyžaduje, aby správní orgány obsah oznámení záměru, jakož i ostatních podkladů ve zjišťovacím řízení samy kriticky hodnotily a případně i dovyžádaly jejich doplnění (srov. již citovaný rozsudek zdejšího soudu č. j. 5 A 105/2018 - 74). Správní orgány ovšem nesmí hypotetizovat, jaké by byly vlivy záměru, pokud by byl záměr realizován jiným způsobem, byl by umístěn jinde apod. – nesmí posuzovat jiný než oznámený záměr (viz rozsudek Krajského soudu v Praze ze dne 16. 5. 2019, č. j. 55 A 12/2019 - 56, bod 33).
57. Z pohledu takto popsanych východisek soud považuje za rozhodné, že o parametrech vlastního Záměru nepadají – s výjimkou až v doplnění žaloby nově uplatněné námitky chybějící specifikace skladovaného zboží, již lze navíc v této fázi po oznamovateli jen stěží požadovat – žádné pochybnosti. Záměr má být umístěn jednoznačně na ploše, na které již dnes existuje průmyslový provoz, jenž má Záměr z velké části nahradit (má být umístěn namísto značné části rozlohy dosavadního areálu Kovošrotu, jak vyplývá ze schématu výše). Ve shodě s vyjádřením žalovaného k žalobě lze přitom říci, že redukce stávajícího areálu Kovošrotu není ničím nepodloženou spekulací oznamovatele či správních orgánů, neboť bez redukce a bez demolice příslušné části areálu by nebylo možné Záměr vůbec realizovat. Jinými slovy řečeno, významná redukce plochy dosavadního areálu podmiňuje jeho realizaci *per se* a bez dalšího. Z povahy věci tak v nyní řešeném případě nemůže být sporováno samotné omezení plochy areálu Kovošrotu na zhruba 1/3 dosavadní rozlohy dotčeného území (společně s areálem HEIM Trade) – s takovým omezením bylo podle soudu možné ve zjišťovacím řízení bez dalšího prověřování uvažovat.
58. Spornou zde byla skutečnost, zda dojde též k omezení vlastního provozu Kovošrotu, resp. jím generované dopravy na úroveň uvažovanou v Oznámení a Dopravně inženýrských podkladech, které počítaly s omezením rovněž na úroveň 1/3 dosavadního stavu (např. str. 31 Dopravně inženýrských podkladů). Omezení plochy areálu, jež by realizace záměru nezbytně vyžadovala, totiž ještě automaticky nezaručuje, že dojde taky k uvažovanému zásadnímu omezení provozu a dopravy generované zmenšeným, ale stále fungujícím provozem Kovošrotu; byť k podstatnějšímu omezení provozu (a dopravy) nejspíše dojít muselo (viz níže). Úkolem soudu proto bylo posoudit, zda Oznámením uvažovaná intenzita dopravy generovaná modernizovaným areálem Kovošrotu měla reálné základy.
59. V této souvislosti soud nejdříve podotýká, že v rámci reakce na žalobní námitku, že modernizace areálu Kovošrotu nebyla „úředně schválena“ ani o ní nebylo vedeno správní řízení (pročež ji nelze považovat za prokázanou), oznamovatel v podání ze dne 5. 11. 2019 předložil soudu rozhodnutí úřadu Městské části Praha 15 o umístění stavby „KOVOŠROT GROUP CZ a.s. – modernizace areálu“ ze dne 14. 8. 2019, č. j. ÚMČ P15 35896/2019/OST/Iro, a Dokumentaci stavby pro toto územní řízení. Zdůraznil, že

předpoklad intenzity dopravy generované budoucím modernizovaným areálem je v územním rozhodnutí uveden dokonce nižší, než bylo uvažováno v Oznámení, a to o 10 příjezdů/odjezdů osobními vozidly. Plánované omezení provozu Kovošrotu, jakož i údaje o navýšení dopravní zátěže lze proto mít podle něj za dostatečně prokázané. Soud k tomu uvádí, že jakkoli nezpochybnuje vysokou relevanci rozhodnutí o umístění předmětné stavby areálu Kovošrotu i pro další vývoj realizace Záměru, z pohledu nynějšího soudního přezkumu nemohl k těmto skutečnostem přihlížet. V řízení o žalobě proti rozhodnutí totiž platí, že soud vychází ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.). Územní rozhodnutí však bylo vydáno až dne 14. 8. 2019, tedy až v době po vydání napadeného rozhodnutí, k němuž došlo dne 8. 2. 2018. Soud jej proto nemohl zohlednit a v tomto směru ani nemělo smysl vést dokazování.

60. Předmětné žalobní námitce ovšem soud stejně nemohl přisvědčit. Je totiž toho názoru, že pro zodpovědné posouzení kumulativních vlivů Záměru se záměrem modernizace areálu Kovošrotu nebylo nezbytné, aby byl záměr modernizace areálu v době zjišťovacího řízení „úředně schválen“ či o něm bylo alespoň vedeno správní řízení. Soud nejdříve zdůrazňuje, že podle Přílohy 2. bodu I.2 k zákonu o posuzování vlivů se záměr z pohledu kumulace vlivů hodnotí nejen se zřetelem k již existujícím či povoleným záměrům, ale rovněž záměrům připravovaným či uvažovaným (které tedy ještě nebyly „úředně schváleny“).
61. Dále soud poukazuje na skutečnost, že samotná úzká provázanost a vzájemná podmíněnost obou záměrů nutně vede k tomu, že určité (a nikoli zanedbatelné) omezení provozu areálu Kovošrotu, a tedy i jím generované dopravy, bylo lze *a priori* předpokládat. Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě v tomto směru případně zdůraznil, že dosavadní areál využívá řada dalších společností, takže zachování stávající dopravy a přenesení veškerých aktivit Kovošrotu i dalších společností do pouhých 20% stávající plochy areálu není reálné. V situaci, kdy ani soud nepochybuje o tom, že se tyto záměry navzájem „překrývají“, vnímá jako zcela racionální a pochopitelné, že Oznámení uvažovalo již se sníženým vlivem redukovaného provozu v areálu Kovošrotu – soud by považoval naopak za absurdní hodnotit kumulaci vlivu stávajícího nezměněného provozu areálu Kovošrotu a k němu připojeného vlivu Záměru, jež se navzájem do značné míry vylučují.
62. Pokud by přitom konečná podoba Záměru měla, ať už sama nebo v návaznosti na odlišně pojatou modernizaci areálu Kovošrotu, nakonec oproti Oznámení doznat podstatnějších změn, což samozřejmě nebylo možné v dané době zcela vyloučit (z povahy věci to nelze vyloučit u žádného záměru), pak se ovšem bude nutně jednat o záměr jiný, pro který nebude možné využít závěry nynějšího zjišťovacího řízení. Záruku, že nedochází k obcházení procesů podle zákona o posuzování vlivů, potom představuje skutečnost, že v následném územním řízení bude nepochybně potřeba hodnotit, zda záměr zpracovaný v dokumentaci pro územní rozhodnutí odpovídá tomu, který byl předmětem zjišťovacího řízení. V opačném případě může správní orgán závěr zjišťovacího řízení těžko akceptovat jako podklad žádosti o vydání územního rozhodnutí, protože by nebyl schopen žádost ve smyslu § 90 odst. 1 písm. c) zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), ve znění pozdějších předpisů, spolehlivě posoudit [k tomu viz např. Metodickou pomůcku k problematice záměrů, pro které byl vydán negativní závěr zjišťovacího řízení podle zákona o posuzování vlivů; dostupná z: https://www.mmr.cz/getmedia/a41b5645-b5a9-4dac-b2aa-da63ca575d92/Metodicka-pomucka-EIA_web.pdf].

63. Z pohledu vlastní reálnosti dopravní intenzity uvažované v souvislosti s modernizací areálu Kovošrotu pak soud poukazuje na skutečnost, že žalobce na jednu stranu správním orgánům vytýká, že reálnost a relevanci údajů o dopravní intenzitě nemají ničím podloženo, sám však až na jedinou výjimku (k té viz níže) nevznášení žádné konkrétní pochybnosti o tom, že by měla modernizace areálu Kovošrotu vypadat jinak, než jak je s ní počítáno v Oznámení. Zatímco však žalobce ve svých tvrzeních setrvává ve zcela obecné rovině, správní orgány své závěry podepřely nejen odborným odhadem zpracovatele Dopravně inženýrských podkladů, ale zmínily též dřívější dokumentaci záměru předmětné modernizace pro územní řízení. Soud zde připomíná, že ve věci modernizace areálu Kovošrotu již byla dříve (v roce 2015) vyhotovena dokumentace pro územní rozhodnutí a ohledně této stavby bylo vedeno územní řízení.
64. Tato skutečnost se přitom soudu jeví v této souvislosti jako klíčová, neboť dokládá, že parametry záměru modernizace areálu Kovošrotu nebyly v době rozhodování správních orgánů čistě hypotetické a nijak nepodložené, jak naznačuje žalobce. Přestože územní řízení bylo v roce 2017 zastaveno, nelze přehlížet, že záměr modernizace areálu Kovošrotu byl již před zahájením zjišťovacího řízení reálně zamýšlen, připravován a nacházel se v relativně vysokém stupni rozpracovanosti, poskytujícím již poměrně přesnou představu o tom, jak by měl modernizovaný areál a jeho provoz vypadat (důvod zastavení územního řízení, jak soud zjistil ze správního spisu, ostatně nespočíval v tom, že by žadatel neměl zájem v řízení dále pokračovat, ale v tom, že nedoložil souhlas vlastníka kanalizace s napojením odpadních vod).
65. Pokud se přitom jedná o intenzitu dopravy generovanou modernizovaným areálem Kovošrotu, v tomto směru jsou Dopravně inženýrské podklady v zásadě založeny na údajích z předmětné dokumentace pro územní řízení. Jak upozornil oznamovatel ve své reakci/doplnění Oznámení ze dne 25. 9. 2017, intenzita dopravy uvažovaná v Dopravně inženýrských podkladech přesně odpovídá intenzitě v předmětné dokumentaci; Dopravně inženýrské podklady dokonce uvažují s ještě vyšší intenzitou dopravy, a to o 10 příjezdů/odjezdů osobními vozidly za 24 hod. Jestliže tedy Dopravně inženýrské podklady v tomto odpovídaly dřívější dokumentaci pro územní rozhodnutí, nelze je rozhodně považovat za pouhé dohady – tyto údaje byly zjevně reálně podloženy, přičemž oproti dokumentaci pro územní rozhodnutí počítaly i s drobnou rezervou.
66. V průběhu zjišťovacího řízení samozřejmě nešlo vyloučit, že reálná intenzita dopravy modernizovaného areálu Kovošrotu bude nakonec jiná, nicméně to by nebylo možné vyloučit ani tehdy, pokud by předmětné územní řízení stále probíhalo, jak se domáhal žalobce (řízení mohlo být po skončení zjišťovacího řízení stejně zastaveno). Pro soud proto není v důsledku tolik podstatné to, zda o záměru modernizace areálu Kovošrotu probíhalo v rozhodné době územní řízení, ale skutečnost, že údaje o intenzitě dopravy tohoto areálu byly postaveny na reálných a nikoli hypotetických základech, k jejichž reálnosti bezpochyby přispívá skutečnost, že parametry modernizace areálu Kovošrotu a jejich možné změny do budoucna byly omezeny právě umístěním Záměru – jinak řečeno potřebou umístit provoz Kovošrotu na výrazně menší plochu. V průběhu zjišťovacího řízení a ani z podání stran v řízení před soudem nadto nevyplynuly žádné skutečnosti či podklady, podle nichž by měl být dosavadní projekt modernizace areálu Kovošrotu opuštěn, a jeho parametry by měly vypadat jinak, než jak bylo počítáno v předmětné dokumentaci. Ostatně i žalobce z dokumentace pro územní řízení vycházel, když poukazoval na to, že podle této dokumentace je cílem Kovošrotu zachování kapacity zpracování kovových odpadů ve stejném rozsahu jako dosud, tj. 120 000 tun ročně.

67. Ohledně této jediné konkrétnější pochybnosti ohledně uvažované intenzity dopravy, jíž žalobce dovozoval, že stejné množství šrotu musí být logicky přiváženo a odváženo stejným množstvím nákladních aut, soud zdůrazňuje, že zejména správní orgán I. stupně se této otázce (vznesené původně Městskou částí Praha – Dolní Měcholupy) věnoval a srozumitelně se s ní vypořádal citací vyjádření oznamovatele ze dne 25. 9. 2017. Z pohledu soudu lze především poukázat na skutečnost, že v současnosti generovaná doprava nepochází jen z vlastního provozu Kovošrotu, ale také dalších společností. Správní orgány zde uvedly řadu společností, které mají plochy v areálu pronajaty (např. spol. AVE, HOCHTIEF CZ a.s., Alfamont s.r.o., LANET, spol. s r.o., ČVK Praha s.r.o., AXA trans s.r.o., Stavebniny Hostivař s.r.o., EUROKRAFT s.r.o. apod.). I kdyby tedy samotný provoz Kovošrotu zůstal zachován v současné kapacitě, tato skutečnost poskytuje rozumné vysvětlení, proč celková doprava z/do areálu očekávatelně klesne. Správní orgán I. stupně současně v prvostupňovém rozhodnutí použil i výpočet oznamovatele, pokud jde o počet nákladních aut potřebných na přepravu zachovaného objemu kovového odpadu v rozsahu 120 000 tun ročně, jímž se snažil doložit, že uvažovaná doprava avizovaný objem kovového odpadu obslouží (uvažoval 250 pracovních dní v roce a z toho vyplývající objem kovového odpadu ve výši 480 tun denně, což při průměrné váze nákladního vozidla 6 t představuje 80 příjezdů/odjezdů nákladních aut denně). Lze připustit, že tento výpočet je značně zjednodušený, jako ilustrace reálnosti údajů o uvažované nákladní dopravě v areálu Kovošrotu však podle soudu ob stojí. Zvláště, když uvažované intenzity dopravy korespondují i s dříve předkládanou dokumentací pro územní řízení, jež právě se zachováním zpracování 120 000 tun odpad ročně kalkulovala (viz výše). A pokud tento výpočet operoval s průměrným nákladem 6 t na vozidlo, nelze takový náklad považovat za excesivně nadsazený – zjevně zohledňoval jak lehká, tak i těžká nákladní vozidla.
68. Soud tedy shrnuje, že správní orgány mohly, pokud jde o kumulativní vliv dopravy generované Záměrem a provozem Kovošrotu, důvodně vycházet z údajů uvedených v Oznámení a jeho podkladech, zejména tedy v Dopravně inženýrských podkladech a Akustické studii. Tyto údaje nejsou pouhým spekulativním odhadem, ale mají své *ratio* a jsou dostatečně podloženy.
69. Závěrem vypořádání tohoto žalobního bodu pak soud ještě dodává, že námitka, v níž se žalobce dovolával závěrů rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 12. 2010, č. j. 4 Ads 44/2010 - 132, jenž se měl týkat kauzy „Pankrácké pláně“, a z něhož citoval pasáž o významu zásady materiální pravdy, není soudu zcela srozumitelná. Citovaný rozsudek se totiž uvedené kauzy nijak netýkal (šlo o věc správního deliktu podle zákona č. 435/2004 Sb., o zaměstnanosti), soud se tak může jen domnívat, že žalobce měl na mysli rozsudek téhož soudu ze dne 31. 1. 2012, č. j. 1 As 135/2011 - 246, na nějž žalobce poukazoval v dalších částech žaloby (s jeho relevantností pro posuzovanou věc se pak soud vypořádá v další části odůvodnění). Pro úplnost však lze říci, že s ohledem na výše uvedené je zřejmé, že soud význam zásady materiální pravdy ve zjišťovacím řízení nijak nezpochybňoval, na rozdíl od žalobce však dospěl k závěru, že tato zásada byla v projednávané věci v nezbytné míře naplněna.
70. Soud proto mohl přistoupit k vypořádání navazujících námitek žalobce soustředěných pod **druhým žalobním bodem**, týkajících se údajně významného navýšení dopravní a s tím spojené hlukové zátěže vyvolané Záměrem. Žalobce v tomto ohledu jednak namítal, že ve skutečnosti dojde ke zdvojnásobení dopravy (a tedy dopravnímu kolapsu), což však soud vzhledem k výše rozebrané problematice omezení stávajícího provozu Kovošrotu považuje za

vyloučené, a dále to, že i žalovaným uváděné navýšení o cca 28 % je nutné v již zatíženém území hodnotit jako významné, a tudíž vyžadující posouzení podle zákona o posuzování vlivů.

71. V tomto směru soud nejprve konstatuje, že správní orgány se nárůstem dopravní zátěže zevrubně zabývaly a připomíná, že žalovaný v napadeném rozhodnutí podrobně shrnul, že intenzita dopravy generovaná Záměrem bude dosahovat celkem 820 příjezdů a odjezdů denně. Vzhledem k tomu, že stávající provoz v areálu Kovošrotu, který generuje dopravu v rozsahu 730 příjezdů/ odjezdů denně, bude z velké části uzavřen (doprava zůstane na úrovni 1/3 současné intenzity), a dále zůstane v provozu areál společnosti HEIM Trade, bude na napojení areálu na ulici Ke Kablu generováno celkově 1 190 příjezdů/odjezdů denně. Oproti stávajícímu stavu půjde o nárůst o 460 příjezdů/odjezdů denně, z toho půjde o nárůst o 510 příjezdů/odjezdů osobních vozidel, 30 příjezdů/odjezdů lehkých nákladních vozidel a pokles o 80 příjezdů/odjezdů těžkých nákladních vozidel. Žalovaný dále zdůraznil i závěry z porovnání stávajících a výhledových intenzit ve špičce, kdy v ranní špičce dojde vlivem Záměru k nárůstu do 80 cest jednotkových vozidel/h., v odpolední špičce pak na úrovni 40 cest. S výjimkou nejbližší křižovatky Ke Kablu x Průmyslová se počítá s dopadem maximálně 65 průjezdů křižovatkou/h (cca 1 vozidlo za minutu), takže jde o natolik nízké hodnoty, které se žádným způsobem nemohou projevit na kapacitě křižovatek v okolí.
72. Soud ze správního spisu ověřil, že popsané údaje vychází z obsahu Dopravně inženýrských podkladů. Jsou tak založeny na odborné dopravní studii obsahující přesné výpočty a modely stávající a výhledové dopravní situace v dotčené oblasti – zpracovatelé studie vytvořili celkem 4 modely: původní stav k roku 2000, stávající stav k roku 2016, výhledovou situaci k roku 2020 a výhled k roku 2030; v posledních dvou případech pak vždy obecně a při zprovoznění Záměru. Zpracovatelé hodnotili celkový nárůst dopravy, její intenzity ve špičkách, stejně jako dopad na kapacitu křižovatek v okolí, kdy s výjimkou křižovatky Černokostecká x Průmyslová hovořili o tom, že se z pohledu nárůstu dopravy jedná o natolik nízké intenzity, které nemohou dopravní situaci nijak ovlivnit (zhoršit). V případě zmíněné křižovatky pak za účelem zajištění její dostatečné kapacitní rezervy navrhli opatření spočívající ve vybudování druhého levého odbočovacího pruhu.
73. Závěry předmětné dopravní studie a údaje v ní používané soud považuje za zcela srozumitelné, podložené a rozumně zdůvodněné, když ani jemu se s ohledem na výše předestřené údaje nejeví, že by se uvažovaný nárůst dopravy měl významněji projevit na kapacitě dopravní sítě v okolí. Žalobce navíc v tomto směru nevznáší žádné konkrétní námitky, pokud jde o správnost údajů a modelů v Dopravně inženýrských podkladech, a to ať už údajů celkových, nebo z pohledu průměrných hodinových intenzit dopravy ve špičkách, u nichž skutečně nelze hovořit o nijak podstatných nárůstech. Žalobce v podstatě setrval jen na obecném tvrzení, že absolutní navýšení dopravy o 28 % je z povahy věci nepřípustné v území, které je již nadlimitně zatíženo.
74. Soud připouští, že nárůst dopravy o 28 % může na první pohled vypadat jako relativně vysoký, nicméně toto navýšení samo o sobě ještě automaticky neznamená, že dojde k významnému zvýšení dopravní zátěže, o emisích či hlukové zátěži nemluvě. Názor žalobce v první řadě vyvrací dopravní intenzity vypočtené v Dopravně inženýrských podkladech, které ukazují, že jednotlivé dílčí průměrné ukazatele jako hodinový nárůst dopravy ve špičce se navýší v rozsahu cca 1 vozidla za minutu. Takový nárůst lze i podle soudu v zásadě hodnotit jako minimální. Žalobce nadto fakticky bagatelizuje skutečnost, že sice dojde k podstatnému nárůstu osobní dopravy, ten

ovšem bude doprovázen poměrně výrazným poklesem těžké nákladní dopravy až o 80 vozidel denně, zapříčiněným omezením stávajícího provozu v areálu Kovošrotu. Soud oproti žalobci právě tento moment hodnotí jako poměrně zásadní, když připomíná, že Záměr není umístován na „zelené louce“, ale na místo části stávajícího provozu, v tzv. brownfieldu. Přestože je tedy Záměr umístován v dopravně poměrně zatíženém území, nahrazuje část již existující dopravy, a to zejména těžké nákladní dopravy, která je z pohledu dopadů na životní prostředí (emise, hluk) nepochybně nejproblematictější.

75. Dílčí žalobní námitku ohledně extrémní dopravní vytíženosti ulice Kutnohorská pak soud hodnotí jako ryze účelovou, neboť napojení z této ulice nemá sloužit jako standardní vjezd do budoucího areálu. Hlavním spojením z/do areálu má představovat vjezd z ulice Ke Kablu, přičemž napojení z ulice Kutnohorská má podle str. 46 Oznámení sloužit jako nouzové, např. pro přístup složek Integrovaného záchranného systému, a pro pěší. Pokud žalobce namítá, že tato skutečnost není ničím zaručena a nic nebrání napojení běžně užívat i vozidly, sám se dostává do ryze hypotetické a spekulativní roviny, která nemá v Oznámení nejmenší oporu – soudu není zřejmé, jakým způsobem by v této fázi přípravy mělo být závazně zaručeno, že tento vjezd nebude běžně využíván.
76. Se závěry správních orgánů se zdejší soud ztotožňuje také ve vztahu k žalobcem namítanému nárůstu hlukové zátěže. Hluková zátěž potenciálně vyvolaná provozem Záměru (a jím generovanou silniční dopravou) byla podrobně zhodnocena v Akustické studii, jež tvoří přílohu 2 Oznámení. Tato Akustická studie došla k jednoznačnému závěru, že vlivem zprovoznění záměru nedojde k nárůstu hodnot $L_{Aeq,T}$ v žádném z výpočtových bodů – buď přitom budou splněny všechny hygienické limity pro hluk z provozu dopravy, nebo v místech, kde byla zjištěna nadlimitní akustická situace, nedochází vlivem realizace Záměru k nárůstu hodnot $L_{Aeq,T}$. Se závěrem, že nedojde k nárůstu předmětných hodnot, byla vyhodnocena též celková akustická situace (kumulativní provoz silniční, železniční a tramvajové dopravy).
77. Podle soudu tudíž oznamovatel řádně doložil, že realizací Záměru nedojde k překročení hygienických limitů ve smyslu zákona č. 258/2000 Sb., o ochraně veřejného zdraví a o změně souvisejících zákonů, v rozhodném znění ve spojení s nařízením vlády č. 272/2011 Sb., o ochraně zdraví před nepříznivými účinky hluku a vibrací, v rozhodném znění, resp. že nedojde k nárůstu hodnot hlukové zátěže. Soud v této souvislosti rovněž zdůrazňuje, že k uvedeným závěrům se vyjádřila i Hygienická stanice hlavního města Prahy ve svém vyjádření ze dne 29. 6. 2017, č. j. HSHMP 30770/2017, v němž závěry Akustické studie bez výhrad převzala a konstatovala, že Záměr není třeba dále rozpracovat a posuzovat podle zákona o posuzování vlivů.
78. Pokud žalobce poukazoval na to, že v části D.I.3 Oznámení je uváděno, že na ulicích Průmyslová, Rabakovská a Ústřední dochází ke zhoršování akustické situace a k překračování hygienických limitů hluku z dopravy, soud žalobce upozorňuje, že tato tvrzení se netýkají přímo dopadu Záměru jako takového, ale objevují se v předcházejícím oddíle nadepsaném jako *Průkaz použití hygienického limitu staré hlukové zátěže*. Jsou tedy vztahována k vývoji hlukového zatížení od roku 2000 v porovnání s rokem 2020 a k tomu, jaké hygienické limity je potřeba vlastně aplikovat. Ve vztahu k ulicím Průmyslová a Kutnohorská bylo přitom doloženo, že od roku 2000 nedošlo ke zhoršení hlukové zátěže o více 2 dB, resp. že na ulici Kutnohorská dokonce došlo ke zlepšení situace, což dokládá možnost použití (mírnějších) hygienických limitů staré hlukové zátěže ($L_{Aeq,T} = 70$ dB pro den a 60 dB pro noc). V případě ulic Rabakovská a Ústřední pak Oznámení, potažmo

Akustická studie připouští, že od roku 2000 došlo ke zhoršení o více 2 dB (a použití mírnějších hygienických limitů pro starou hlukovou zátěž proto není možné), nicméně z následných výpočtů a modelů hlukové zátěže z jednotlivých referenčních výpočtových bodů (vč. hluku v případě těchto ulic) dochází k jednoznačnému závěru, že v důsledku realizace Záměru vůbec nedojde k překročení příslušných hlukových limitů, resp. vůbec nedojde ke zhoršení hlukové situace.

79. K námitce, že od roku 2018 již pro ulici Kutnohorskou neplatí povolení překročení hygienických limitů hluku, pak soud poukazuje na str. 29 odůvodnění prvostupňového rozhodnutí, kde se s touto otázkou již správní orgán I. stupně podrobně vypořádal. Uvedl, že pokud by od roku 2018 nebylo podle rozhodnutí Hygienické stanice hlavního města Prahy ze dne 20. 6. 2005, č. j. UP/219/1248/1563/217.4/05, možné využívat limity pro starou hlukovou zátěž 70/60 dB (den/noc), pak bylo Akustickou studií prokázáno, že již nyní je přísnější limit hluku z provozu silniční dopravy na komunikacích I. a II. třídy 60/50 dB (den/noc) stejně překročen. Akustická studie přitom dokládá, že v blízkosti předmětných komunikací zvýšení hodnot $L_{Aeq,T}$ vlivem obslužné dopravy Záměru nenastane – její možný negativní dopad na byť i nadlimitně zatížené území jinými slovy vylučuje.
80. Z tohoto pohledu soud také vnímá jako nepřípadný odkaz žalobce na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 1. 2012, č. j. 1 As 135/2011 - 246, který se nadto vůbec nevyjadřoval ke srovnatelné problematice. Tento rozsudek se totiž na půdorysu řízení o umístění stavby (nikoli tedy zjišťovacího řízení) vyjadřoval k umísťování řady velkých administrativních staveb v prostoru tzv. Pankrácké pláně, jež byly umísťovány v samostatných, na sobě nezávislých řízeních (tzv. „salámovou“ metodou). Jeho závěr, že do území nadlimitně zatíženého hlukem nelze bez dalšího automaticky umísťovat stavby, které sice každá jednotlivě nepřitíží svým provozem dotčenému území nijak výrazně, ale v součtu jednotlivých případů znamenají postupné a významné přitěžování již nyní existující nadlimitní zátěži v území, je proto potřeba vnímat právě v kontextu dané věci. V daném případě totiž Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že přírůstek hluku daný sumou všech do území nově umístěných staveb již zdaleka nevýznamný není. V nyní posuzované věci není Záměr zamýšlen vedle jiných nových záměrů, ale z podstatné části jako náhrada existujícího areálu Kovošrotu, přičemž celkový dopad na možné zvýšení hlukové zátěže ve spojení se zachovaným provozem Kovošrotu byl podrobně zkoumán a vyhodnocen.
81. Soud tedy shrnuje, že přestože dojde k nárůstu dopravy o cca 28 %, tato hodnota ještě neznamená, že by stejným způsobem mělo dojít i ke zvýšení hlukové zátěže, jež by se měla negativním způsobem projevit na životním prostředí, resp. lidském zdraví. V průběhu řízení před správními orgány bylo dostatečně doloženo, že ani takový nárůst nemůže mít *významný* vliv na životní prostředí. V tomto směru soud připomíná, že zákon o posuzování vlivů v § 7 odst. 5 a 6 spojuje potřebu dalšího posuzování záměru s tím, že takový záměr může mít *významný* vliv na životní prostředí. Z pohledu zjišťovacího řízení proto není relevantní jakýkoliv, byť i nezatelný vliv záměru na životní prostředí – podstatné je, aby byl takový vliv dostatečně významný. Zákon o posuzování vlivů nestanoví, co míní vlivem „významným“, je však nepochybné, že se musí jednat o vliv určité vyšší intenzity, který je způsobilý ovlivnit (ohrozit) jednotlivé složky životního prostředí. Správní orgány sice výklad pojmu „významný vliv“ výslovně nepodaly, nicméně intenzitu možného dopadu nárůstu dopravy reálně hodnotily a své závěry opřely o relevantní podklady, jež žalobce žádným způsobem účinně nezpochybnil (námitku ohledně absence výkladu předmětného pojmu pak navíc uplatnil opožděně – viz výše). Správní orgány se přitom vypořádaly se všemi

vyjádřeními dotčených osob a orgánů, potažmo odvolacími námitkami žalobce, a Záměr posoudily zcela v souladu s kritérii uvedenými v Příloze 2 zákona o posuzování vlivů.

82. Tím se již soud dostal k vypořádání zbývajících **třetího žalobního bodu** týkajícího se údajného nezohlednění staré ekologické zátěže. Podle žalobce se žalovaný nedostatečně vypořádal s námitkou, že Oznámení vůbec neřeší naložení se starými ekologickými zátěžemi. Soud k tomuto žalobnímu bodu předně uvádí, že žalobce ve svém odvolání ze dne 23. 10. 2017 toliko namítal, že se Oznámení tváří, jako by území žádné kontaminace neobsahovalo a sanaci vůbec neřeší, přičemž s takto vznesenou námitkou se žalovaný podrobně vypořádal na str. 7 a 8 napadeného rozhodnutí. Soud sám pak k otázce starých ekologických zátěží uvádí, že touto problematikou se zabývaly nejen správní orgány, ale i samotné Oznámení, které s provedením sanačních prací výslovně počítá. Oznámení již v úvodu na str. 12 vysvětluje, že k území je přístupováno jako ke kompletně dekontaminovanému, vzhledem k tomu, že k sanaci mělo dojít na základě rozhodnutí ČIŽP, a to mezi fází demolice a vlastní realizací Záměru. Přesně s tímto postupem pak Oznámení počítá i v části B.I.7, pokud jde o jednotlivé fáze realizace. Jinak řečeno, Oznámení rozhodně nijak netvrdí, že území žádné kontaminace neobsahuje, nicméně vychází z toho, že problematika starých ekologických zátěží je řešena mimo vlastní projekt Záměru, a to s ohledem na rozhodnutí ČIŽP, kterým bylo společnosti Kovošrot (nikoli tedy žalobci) uloženo opatření k nápravě závadného stavu (primárně spočívající v provedení doprůzkumu, následném provedení projektové dokumentace a vlastních sanačních prací). Vzhledem k existujícímu rozhodnutí ČIŽP a skutečnosti, že projekt Záměru přistupuje k území jako k dekontaminovanému, je zřejmé, že bez provedené sanace by přitom nebylo možné přistoupit k fázi výstavby.
83. Pokud jde o obavy žalobce o to, jak bude naloženo s odpady z demoličních prací, soud ve shodě s vyjádřením žalovaného k žalobě upozorňuje na to, že Oznámení na str. 63 – 69 podrobně popisuje způsob nakládání s odpady vzniklými ve fázi demolice a to včetně nakládání s nebezpečným odpadem, odpadem s obsahem azbestu apod. Z Oznámení vyplývá, že odpad, včetně případné kontaminované zeminy, bude likvidován ve specializovaných zařízeních. Žalovaný ve vyjádření k žalobě případně reagoval i na námitku, že provedení demoličních prací před samotnou sanací je nevhodné, když i podle soudu je zcela logicky lépe proveditelné nejprve provést demolici objektů a následně ve volném prostoru postupovat sanačními pracemi a poté vlastní výstavbou Záměru.
84. Soud tedy uzavírá, že ani tento žalobní bod neshledal důvodným. Samozřejmě přitom nepřehlédl související důkazní návrh oznamovatele v jeho podání ze dne 5. 11. 2019, pokud jde o souhlasné stanovisko Ministerstva financí s projektovou dokumentací sanace v areálu Kovošrotu ze dne 24. 7. 2019, nicméně tento důkaz nemohl s ohledem na § 75 odst. 1 s. ř. s. nijak zohlednit, jakkoli by nejspíše potvrzoval východiska, na nichž bylo Oznámení postaveno.
85. Na závěr a čistě nad rámec vlastního posouzení věci soud ještě pro pořádek doplňuje, že žalovaný podle jeho názoru *stricto sensu* nepostupoval podle správného znění zákona o posuzování vlivů, pokud stejně jako správní orgán I. stupně, který tak ovšem činil důvodně, vycházel ze znění zákona do 31. 10. 2017 (k tomuto znění žalovaný předmětný zákon na str. 1 napadeného rozhodnutí „zazkratkoval“). Dokud totiž zjišťovací řízení pravomocně neskončilo, bylo podle názoru soudu na místě postupovat podle zákona o posuzování vlivů ve znění zákonů č. 326/2017 Sb. a č. 225/2017 Sb., jež nabyly účinnosti v průběhu odvolacího

řízení (srov. také čl. II bod 4. zákona č. 326/2017 Sb.). Tato skutečnost však na výše uvedených závěrech ničeho nemění, neboť provedené změny zákonné úpravy nemají žádný dopad na posouzení zákonnosti napadeného rozhodnutí – v této věci rozhodná ustanovení nedoznala z pohledu otázek namítaných žalobcem žádných obsahových změn, přičemž nedošlo ani ke změně zařazení Záměru podle Přílohy 1 zákona o posuzování vlivů. Jinými slovy řečeno, tak podle soudu platí, že i při užití správné právní úpravy, by byl výsledek řízení týž (k tomu viz usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 7. 2009, č. j. 8 Afs 51/2007 - 87, č. 1926/2009 Sb. NSS).

IX. Závěr a náklady řízení

86. S ohledem na všechny shora uvedené skutečnosti Městský soud v Praze uzavírá, že žalobu neshledal důvodnou, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
87. O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobce ve věci úspěšný nebyl (žaloba byla jako nedůvodná zamítnuta), a proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému, kterému by jinak jakožto úspěšnému účastníku řízení právo na náhradu nákladů řízení příslušelo, soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, neboť mu nad rámec jeho běžné administrativní agendy žádné náklady nevznikly.
88. Výrok o náhradě nákladů řízení v případě osoby zúčastněné na řízení má oporu v § 60 odst. 5 s. ř. s. Soud v tomto řízení osobě zúčastněné na řízení neuložil žádnou povinnost, s jejímž plněním by jí případně vznikly náklady.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 3. prosince 2020

Mgr. Martin Lachmann v. r.
předseda senátu